

ΡΟΔΑ

...Ένα χοριτσιάκι περνούσε προς το δειλί, μέσ' στον πλατύ ξεροδρομίο, και βιάσατε σφιχτά στί δυο του χέρια, μιάν άγκαλιά άσπρα ρόδα· τ'ό βοάδου κοντοζύγωνε, έπερετε όλουθε ή νύχτα, κι' αυτό τραβούσεν πάντα βιαστικά, και πρόσσε· όλην ώρα, μη σκοντάψη· χτυπούσεν ή καρδούλα του να σπάση, τά μάγουλά του ήταν ξαναμιμένα, τ' άμαθα ποδαράκια του λιγοΐσαν άπ' τ'ό βρος.

Και κάποιος πού έντελώς τυχαία περνούσε, άγάπησε τού χοριτσιού τά μάτια· μέ τρόπο κοντοστάθηκε, τάχα να τού μιλήση, μά εκείνο δέν τ'ό πρόσσε, και τράβηξε πιο γρηγορα. Και κεινος πού τ' άγάπησε στάθηκε και πολλή ώρα· τ'ό παρακολουθούσε μέ τά μάτια, ως που στό τέλος χάθηκε και πάλι, στής καλαμιές τής ρεματιάς, στής καλαμιές τής ρεματιάς, πού πάει κατά ή χώρα...

Και την άλλη μέρα, ίδιαν ώρα, τ'ό ίδιο χοριτσιάκι, περνούσε πάλι μεσ' στον ίδιο δρόμο, και βιάσατε στα χέρια του μιάν δεσμη ρόδα κόκκινα· περνούσε πάλι μεσ' στον ίδιο δρόμο, μά δέ βιαζότανε σά χτές· ή καρδούλα του χτυπούε δυνατά, τί μάγουλά του ήταν πυρωμένα, και τά μάτια του έβλεπαν μακροά...

Και να σου πάλε αυτός, στην ίδια θέση, πούχε άγαπήσει πειό μπροστά τού χοριτσιού τά μάτια· σίμως μέ τρόπο και δειλά, μ' αυτό χαμήλωσε τ'ό πρόσωπο στή γη, κ' έκανε τάχα πως κιντούσε προς τ'ό δρομο.

Και μήτε πού ειπαν λέξη· μόνο άναστενάξανε β'· θειά, και τ'ό χοριτσιάκι τράβηξε, κι' αυτός έμεινε πίσω, και τ'ό ακολουθούσε μέ τ'ό μάτια, ως που στό τέλος χάθηκε, ως που στό τέλος χάθηκε και πάλι. Πίσω άπ' τίς καλαμιές τής ρεματιάς, τίς καλαμιές τής ρεματιάς πού πάει κατά ή χώρα...

Και την τρίτη μέρα, ίδιαν ώρα, τ'ό ίδιο χοριτσιάκι, ξαναπερνούσε μεσ' τόν ίδιο δρόμο, κ' έφερε μεσ' στην άγκαλιά, ένα μάτσο ρόδα πορφυρά· τά μάτια του ήταν άρρωστα, ή ά άσα τ'υ κοιμήν: τ'όχε μεθήσει δυνατά, τών ρόδων ή έδωδιά:

Κι' αυτός πού τ' άγαπούσε, τ'ό περιμένε· ήθε σιμά του θαρρετά, μέ την καρδιά γιομάτη τ'ό χοριτσιάκι στην άρχή χαμήλωσε τά μάτια, μά πάλι τ' άνασήκωσε...

-Δός' μου ένα ρόδο ..

-Πάρ' τα.

Και πήρε όλα τά ρόδα, τ'ό μάτσο μέ τά ρόδα, κ' ήταν γιομάτα δάκρυα· και μοιάζαν λυπημένα, λυπημένα—σαν κάποιες άγρυπνες, βαθειές και σιωπηλές πληγές.

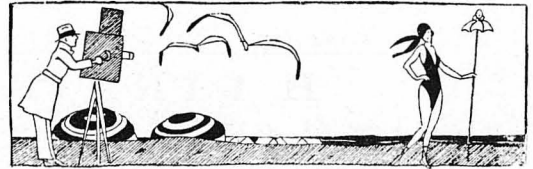
Κ' ή γλύκα τών ματιών τού χοριτσιού, σζόρπισε μονομιές· γιατί δέν ήτανε παρά τ'ό λίγομα άπ' τά ρόδα· και χάθηκεν ή άγάπη του στού χοριτσιού τά μάτια. Κι' άρχισε τότε να σφυράη κάποιον παληό τραγούδι—και να κυτιάη άφαιρμένα άλλου.

Και τ'ό χοριτσιό τράβηξε και πάλι σιωπηλά· τράβηξε πάλι σιωπηλά, και χάθηκε όπως πάντα, στής καλαμιές τής ρεματιάς, στής καλαμιές τής ρεματιάς πού πάει κατά ή χώρα.

Κ' ύστερ' από τρεις μέρες—προς τ'ό βοάδου—περνούσε πλάι στή ρεματιά πού πάει κατά ή χώρα, ένα μικρούλι φέρετρο· μικρούλι ήταν τ'ό φέρετρο, μικρούλι και λευκό, σαν τής ψυχούλες τών παιδιών πού πάνε να ήσυχάσουν...

Τ'ό φέρετρο ήτανε μικρό, μιάν μαύρη μάννα μοναχά· σερνότουν άπό πίσω· και μέσα του ήταν ένα χοριτσιάκι—ένα χλωμό μηδαμινό μικρούλι χοριτσιάκι· κ' άπάνω στα γερνάκια του τ'ό άχνά, τά σταυρωμένα, ήταν ενιμένο μοναχά· ένα ρόδο—ένα μονάχα ρόδο κατακίτρινο.

Και μήτε φάνη πιά κανείς, μέσ' στον πλατύ ξεροδρομίο.
ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΟΙΡΕΣ

...Ένα χειμωνιάτικο βοάδου, σποτεινό και κούφ, ή τρεις Μοΐρες συνάχτησαν σ' ένα πλουσιοπολισμένο δωμάτιο, και κάθησαν κοντά στή φωτιά. Στο πλάγι τους είχανε ένα λίκνο μ' ένα άγοράκι με τριανταφυλλένιο στόμα και καστανά μαλλιά· πού κοιμόνταν ήσυχα και ξένοιστα. 'Η Μοΐρες τ'ό κούττα· αν άγρια, γιατί ήτανε και ή τρε σ θυμωμένες τ'ό βοάδου έξέκτινο.

Άμα τ'ό μεγάλο ρολόγι εκτίπησε μεσάνυχτα άργά-άργά, σηκώθηκαν κι' ή τρεις άπό τ'ό τζάκι πού εθερμαιναν τά γέρινα κοκκαλιασμένα κοριμά τους και πλησίασαν σ'τό παιδί. 'Ηταν ή ώρα πού έπερετε να τ'ό μοιράνουν κι' άπεφάσιαν άπάνω σ'τό θυμό τους να τ'ό καταρασθούν.

Γι' αυτό ή πρώτη ειπε: «Εγώ θα τ'ό δώσω την άσχημιά· θα είναι τόσο άσχημο, πού κανένας δέν θα γυρίση να τόν κυττάξη· όλοι θ' άποστρέφουνε τ'ό πρόσωπό τους άπ' αυτόν, και τα ζώα ακόμα θα φεύγουνε τρωασιμένα μπροστά τού».

'Η δεύτερη ειπε: «Εγώ θα τ'ό δώσω μιάν φοβερή άρρώστεια. Θα γυρίξη στον κόσμο βασανισμένος, έλεεινός, μονάχος· και όλοι θα τόν διώχνουνε με άηδία και φρίκη όπου τόν συναντήσουν».

'Η τρίτη ειπε: «Εγώ θα τ'ό δώσω μιάν άσχημιά· θα είναι τόσο άσχημο, πού κανένας δέν θα γυρίση να τόν κυττάξη· όλοι θ' άποστρέφουνε τ'ό πρόσωπό τους άπ' αυτόν, και τα ζώα ακόμα θα φεύγουνε τρωασιμένα μπροστά τού».

Άμα ή πρώτη ειπε: «Εγώ θα τ'ό δώσω μιάν άσχημιά· θα είναι τόσο άσχημο, πού κανένας δέν θα γυρίση να τόν κυττάξη· όλοι θ' άποστρέφουνε τ'ό πρόσωπό τους άπ' αυτόν, και τα ζώα ακόμα θα φεύγουνε τρωασιμένα μπροστά τού».

Άμα ή δεύτερη ειπε: «Εγώ θα τ'ό δώσω μιάν άσχημιά· θα είναι τόσο άσχημο, πού κανένας δέν θα γυρίση να τόν κυττάξη· όλοι θ' άποστρέφουνε τ'ό πρόσωπό τους άπ' αυτόν, και τα ζώα ακόμα θα φεύγουνε τρωασιμένα μπροστά τού».

Άμα ή τρίτη ειπε: «Εγώ θα τ'ό δώσω μιάν άσχημιά· θα είναι τόσο άσχημο, πού κανένας δέν θα γυρίση να τόν κυττάξη· όλοι θ' άποστρέφουνε τ'ό πρόσωπό τους άπ' αυτόν, και τα ζώα ακόμα θα φεύγουνε τρωασιμένα μπροστά τού».

ΤΟ ΜΕΙΔΙΑΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

'Όταν θέλει να διαφωνήση ή φύσις κατά την ωραιότεραν ώρα του λυκόφωτος στέλλει την δρόσον. Και ή γυναίκα όταν δολοφονεί μεταχειρίζεται τ'ό ωραιότερον μειδιάμα τής.

ΤΙ ΑΓΑΠΟΥΜΕ

- Τριετείς άγαπούμε τή μητέρα μας.
Έξαιετείς τόν πατέρα μας.
Δεκαετείς τās πανηγύρεις.
Δεκαέξαιετείς τά φορέματα και τά στολίδια.
Εικοσαετείς τίς έρωμένες μας.
Εικοσιπενταετείς την σύζυγό μας.
Τεσσαρακονταετείς τά παιδιά μας.
Έξηκονταετείς τόν εαυτό μας!

'Ο κ. ΑΣΦΟΣ

'Όσαν με σένα τρεις χαράς στην πίκρα φτωμαμένης,
'Όμως για μένα στή χαρά τρεις πίκρες ριζωμένες.

Δ. Σολωμός

Πώς μοιάζεις με τή μέλισσα, μέλι είναι τ'ό φιλά σου
Μ' άπό τ'ό μέλι σου πικρό τινάζεις τ'ό κεντό σου

Κ. Τριανταφυλλος

Δέν πρέπει να υπάξη σπητή 'Ελληνικό πού να μην στολίση τ'ό σαλόνι του με τ'ό «Μπουκέτο».